

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 237/2025-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom y predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a maloletej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zákonne zastúpenej matkou [REDAKOVANÉ], spoločne zastúpených JUDr. Michal Krutek, s.r.o., proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 26P/69/2020 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Trenčín v konaní sp. zn. 26P/69/2020 **bolo porušené** základné právo sťažovateľiek na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Trenčín **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. 26P/69/2020 konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľke [REDAKOVANÉ] **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **500 eur** a maloletej sťažovateľke [REDAKOVANÉ] **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **1 500 eur**, ktoré im **j e** Okresný súd Trenčín **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Trenčín **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľkám trovy konania **1 442 eur** a zaplatiť ich advokátovi sťažovateľiek do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 26. marca 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na rodinný a súkromný život podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na rodičovskú výchovu a starostlivosť podľa čl. 41 ods. 4 ústavy, práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a práva na starostlivosť oboch rodičov podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa postupom okresného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Navrhujú prikázať okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov, priznať finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

2. Sťažovateľka 1 podala 13. júla 2020 na okresnom súde návrh na rozvod manželstva s manželom [REDAKOVANÉ] a úpravu pomerov manželov na čas po rozvode k maloletej sťažovateľke 2.

3. Prvé pojednávanie vo veci sa uskutočnilo 5. mája 2021 potom, ako bolo odročené pojednávanie nariadené na 9. december 2020 z dôvodov na strane [REDAKOVANÉ], ako aj pojednávanie nariadené na 3. február 2021, ktoré sa neuskutočnilo pre podanie sťažnosti sťažovateľkou 1 proti uzneseniu o ustanovení Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany za opatrovníka sťažovateľky 2.

4. [REDAKOVANÉ] toho istého dňa podal návrh na určenie neplatnosti manželstva a zároveň navrhol, aby bolo konanie prerušené až do skončenia konania vo veci návrhu na určenie neplatnosti manželstva (návrhu súd nevyhoviel, pozn.). Na tomto pojednávaní zároveň súd vypočul sťažovateľku 1.

5. Dňa 7. júla 2021 prebehlo vo veci ďalšie pojednávanie, na ktorom bol vypočutý [REDAKOVANÉ]. Toto pojednávanie bolo odročené na 6. október 2021 na účely predvolania účastníkov konania a vykonania dopytu vo veci návrhu sťažovateľky 1 na zapretie otcovstva vo vzťahu k maloletému dieťaťu, ktoré sa 12. júna 2021 narodilo sťažovateľke 1. Pojednávanie sa uskutočnilo iba za prítomnosti kolízneho opatrovníka a právneho zástupcu sťažovateľky 1 (ktorá žiadala o odročenie zo zdravotných dôvodov, ale vyhovené jej nebolo, pričom o odročenie žiadala aj [REDAKOVANÉ] pre zvolenie nového právneho zástupcu). [REDAKOVANÉ] dal ešte pred pojednávaním návrh na prerušenie konania až do skončenia konania o zapretí otcovstva vo vzťahu k novonarodenému dieťaťu sťažovateľky 1. Napokon bolo pojednávanie odročené na neurčito na účely doplnenia dokazovania.

6. Podaním z 24. novembra 2021 sťažovateľka 1 navrhla, aby bola vec postúpená na Okresný súd Piešťany. Tento návrh okresný súd zamietol rozhodnutím z 30. novembra 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 24. marca 2022.

7. Uznesením z 30. novembra 2021 súd konanie prerušil na základe návrhu [REDAKOVANÉ] v súvislosti s konaním o zapretie otcovstva (rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom

v Trenčíne 24. marca 2022). V konaní o zapretí otcovstva bolo rozhodnuté Okresným súdom Piešťany 28. apríla 2022. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 20. decembra 2022 rozsudok okresného súdu potvrdil (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 8. januára 2023, pozn.).

8. Dňa 7. marca 2023 podala sťažovateľka 1 podnet na zmenu opatrovníka, o ktorom rozhodol okresný súd uznesením z 10. marca 2023 tak, že za opatrovníka ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín. Súd následne 18. januára 2023 nariadil pojednávanie na 15. marec 2023, avšak toto bolo odročené z dôvodov na strane právneho zástupcu [REDAKOVANÉ], a to na 22. marec 2023, a odročené bolo aj toto pojednávanie na 5. apríl 2023. V priebehu pojednávania súd vykonal výsluch sťažovateľky 1 a [REDAKOVANÉ] a pojednávanie opäť odročil na účely predloženia návrhov na doplnenie dokazovania. Pretože sťažovateľka 1 podala vo veci námietku zaujatosti (10. mája 2023, pozn.), pojednávanie naplánované na 17. máj 2023 bolo odročené na 18. október 2023.

9. Dňa 16. mája 2023 sa zákonná sudkyňa vyjadrila k podanej námietke zaujatosti tak, že sa cíti byť zaujatá. Krajský súd v Trenčíne však uznesením z 22. mája 2023 rozhodol tak, že nie je vylúčená z prejednávania veci (toto rozhodnutie bolo zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 483/2023, pozn.).

10. Okresný súd vo veci prvýkrát meritórne rozhodol 18. októbra 2023, keď manželstvo sťažovateľky 1 a [REDAKOVANÉ] rozviedol (výrok I), maloletú sťažovateľku 2 zveril do osobnej starostlivosti otca s tým, že obaja rodičia ju budú zastupovať a spravovať jej majetok (výrok II), sťažovateľke 1 stanovil vyživovaciu povinnosť v sume 150 eur mesačne (výrok III), určil, v akom rozsahu sa bude stretávať sťažovateľka 1 s maloletou (výrok IV), ako aj spôsob preberania maloletej (výrok VI), pričom [REDAKOVANÉ] je povinný maloletú na styk pripraviť (výrok V), návrh sťažovateľky 1 na prerušenie konania zamietol (výrok VII) a náhradu trov konania nepriznal (výrok VIII). V rámci pojednávania súd nepripustil zastupovanie sťažovateľky 1 [REDAKOVANÉ] ako civilným zástupcom, pretože dospel k záveru, že nie je riadne spôsobilý sťažovateľku 1 zastupovať a nepozná obsah spisu (ktorý mal v tom čase cca 1 800 strán).

11. Na základe odvolania podaného sťažovateľkou 1 proti všetkým výrokom s výnimkou výroku I rozsudku okresného súdu Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 15CoP/67/2024 z 12. decembra 2024 prvostupňové rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie rozhodnutie vo veci. Zrušil aj uznesenie okresného súdu o nepripustení [REDAKOVANÉ] ako zástupcu sťažovateľky 1 a rozhodol (s ohľadom na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 483/2023) tak, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania veci. Odvolací súd poukázal na to, že pojednávania, ktoré sa konalo 18. októbra 2023, sa nezúčastnila sťažovateľka 1, iba jej zástupca ([REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]). Po nepripustení zastupovania (ktorého dôvodnosť odvolací súd rovnako spochybnil) zákonná sudkyňa pokračovala v pojednávaní a na návrh na jeho odročenie nereagovala a napokon na tomto pojednávaní aj rozhodla. Ďalej poukázal tiež na to, že je potrebné vo veci vykonať znalecké dokazovanie, a to aj s ohľadom na trestné oznámenie sťažovateľky 1 podanej na [REDAKOVANÉ] pre podozrenie zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania voči maloletej. Okresnému súdu tiež vytkol nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia pri určení vyživovacej povinnosti, a to vo vzťahu k pomerom otca a jeho možnostiam a schopnostiam dosahovať príjem.

12. Uznesením č. k. II. ÚS 237/2025-14 z 30. apríla 2025 prijal ústavný súd ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie okresného súdu

13. Okresný súd v doručenom vyjadrení uvádza, že konaním súdu nedochádza ani v minulosti nedochádzalo k žiadnej nečinnosti. Úkony súdu boli a sú vykonávané plynule a bez prieťahov. Vplyv na dĺžku konania má podľa súdu najmä procesná aktivita účastníkov konania, a to tak sťažovateľky, ako aj [REDAKOVANÉ], keď opakovane doručujú súdu rozsiahle podania, častokrát nesúvisiace s konaním vo veci samej. V tejto súvislosti možno podľa súdu hovoriť o šikanóznom výkone práva prejavujúcom sa v neúmernom využívaní prostriedkov procesného práva, predkladaním neúmerného a opakujúceho sa množstva dôkazov a v neúmernom množstve vyjadrení.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

14. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľiek.

16. Ústavný súd posudzoval vo veci sťažovateľiek možné prieťahy v súdnom konaní o rozvode sťažovateľky 1 a [REDAKOVANÉ] a o úprave styku rodičov s maloletou sťažovateľkou 2, a to od podania návrhu 13. júla 2020, čo je viac ako 5 rokov. Počas tohto obdobia bolo súdne konanie prerušené od 30. novembra 2021 do 8. januára 2023 (1 rok a mesiac), a to v súvislosti so súdnym konaním o zapretie otcovstva vo vzťahu k maloletému dieťaťu, ktoré sa sťažovateľke 1 narodilo v priebehu rozvodového konania, avšak zo vzťahu s teraz už manželom [REDAKOVANÉ]. Ústavný súd toto obdobie nemôže pripísať na ťarchu rozhodujúceho súdu, pretože (ako bolo potvrdené aj nadriadeným súdom) „*riešenie otázky otcovstva v konaní o úprave pomerov k maloletým deťom je založené výlučne na posúdení právneho vzťahu a faktický stav biologického otcovstva tu nie je rozhodujúci, akokoľvek by bolo zrejmé, že je od právneho vzťahu otcovstva odlišný...*“ (pozri uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17CoP/3/2022 z 24. marca 2022). Inými slovami – bolo potrebné ustáliť, či bude v konaní rozhodované aj o úprave styku s týmto novonarodeným dieťaťom, a preto bolo prerušenie konania efektívnym, logickým aj právne správnym procesným rozhodnutím súdu.

17. Ústavný súd pri posudzovaní zložitosti veci prihliadal na povahu konania dotýkajúceho sa ochrany záujmov maloletých detí a ich osobného statusu, ktoré si vo všeobecnosti vyžadujú postup súdu s osobitnou starostlivosťou (m. m. II. ÚS 33/99, I. ÚS 53/02) i promptnosťou vykonávania

procesných úkonov. Mimoriadny význam v konaní o výkon rozhodnutia o výchove maloletých má plynutie času, čo kladie osobitnú požiadavku na rýchlosť a plynulosť konania súdu (porov. rozsudky ESLP vo veciach Nuutinen proti Fínsku z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 32842/96, bod 110, Hub proti Nemecku z 9. 4. 2009, sťažnosť č. 1182/05, bod 48). Povaha tohto konania preto podmieňovala prísnejšie hodnotenie jeho priebehu ústavným súdom. Predmet konania má mimoriadny význam pre sťažovateľky, pretože jeho výsledok má podstatný vplyv na možnosť riadneho výkonu rodičovských práv a povinností sťažovateľky 1, ako aj na užívanie práva na rešpektovanie rodinného života sťažovateľiek.

18. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľka 1 využívala možnosť podať odvolanie aj v takých prípadoch, keď rozhodoval súd o ustanovení kolízneho opatrovníka maloletej (kde namietala zaujatosť kolíznej opatrovníčky), neskôr podala podnet na zmenu opatrovníka ustanoveného maloletej sťažovateľke 2, ale odvolala sa aj proti rozhodnutiu o prerušení konania či rozhodnutiu o nepostúpení veci na Okresný súd Piešťany. V máji 2023 sa rozhodovalo o ňou podanej námietke zaujatosti proti sudkyňi okresného súdu rozhodujúcej v posudzovanej veci. Hoci nemožno účastníkovi konania brániť vo využívaní procesných inštitútov, ktoré má v rámci súdneho procesu k dispozícii, v okolnostiach posudzovanej veci možno konštatovať, že využitie týchto inštitútov objektívne prispelo k oddialeniu meritórneho rozhodnutia. Na druhej strane treba poukázať aj na obdobný prístup na strane [REDAKOVANÉ], ktorý rovnakým množstvom podaní objektívne prispel k dĺžke súdneho konania.

19. Celkovo možno konštatovať, že súdne konania, v ktorých sa rozhoduje o úprave styku k maloletým deťom, môžu byť skutkovo náročnejšie (aj napriek tomu, že sú žiaľ bežnou súčasťou rozhodovacej praxe súdov), pričom aj v tomto prípade treba poukázať na výrazne konfliktné vzťahy medzi oboma rodičmi, ktoré sa v praktickej rovine prejavujú v množstve podaní doplnených rôznorodými prílohami, ako je sms komunikácia, fotografie či rôzne lekárske správy. Ďalej je potrebné poukázať aj na množstvo iných konaní súvisiacich s úpravou styku s maloletou sťažovateľkou 2, kde súdy rozhodujú o neodkladných opatreniach, zákazoch vycestovania, ale aj o výchovných opatreniach, ktoré boli uložené rodičom maloletej, čo opäť sťažuje priebeh súdneho konania.

20. V neprospech súdu vyhodnotil ústavný súd postup okresného súdu na pojednávaní, ktoré sa konalo 18. októbra 2023, ktoré významnou mierou prispelo k tomu, že bola vec po rozhodnutí odvolacím súdom vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci.

21. Ako vyplýva zo zápisnice z tohto pojednávania, pojednávania sa nezúčastnila sťažovateľka 1, avšak zastupoval ju na základe poverenia na zastupovanie vtedajší priateľ (dnes manžel) [REDAKOVANÉ]. Po jeho vyjadrení, že nepozná detailne spis, však súd zastupovanie sťažovateľky 1 [REDAKOVANÉ] nepripustil (čo bolo asi po piatich hodinách), pričom následne pojednávanie ďalej prebiehalo, až kým nebolo dokazovanie na tomto pojednávaní vyhlásené za skončené.

22. Odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí poukázal na to, že neznalosť zástupcu sťažovateľky 1 o skutočnosti, či sa nejaký dôkaz nachádza v súdnom spise, ktorý mal v tom čase cca 1 800 strán, nie je dôvodom na nepripustenie zastupovania, a to aj s ohľadom na to, že medzi účastníkmi sa vedie niekoľko súdnych konaní. Súd smie pristúpiť k nepripusteniu zastupovania len vtedy, keď je konanie zástupcu v zjavnom rozpore so záujmami zastúpeného alebo sa vykonáva neodborne,

čo zrejme nebol posudzovaný prípad. K porušeniu práv sťažovateľky 1 pritom došlo v kombinácii s následným nesprávnym procesným postupom, keď okresný súd mal pojednávanie odročiť, vypracovať písomné vyhotovenie uznesenia o nepripustení zastupovania, toto doručiť sťažovateľke 1 a následne jej ponechať lehotu na vyjadrenie, akým spôsobom bude naďalej hájiť svoje záujmy. Po skončení dokazovania bolo pritom už meritórne rozhodnuté (na tom istom pojednávaní).

23. Odvolací súd ďalej vytkol prvostupňovému súdu, že nevykonal znalecké dokazovanie z odboru psychológie, a to vzhľadom na zjavnú komplikovanosť, dlhý a hlboký konflikt medzi rodičmi a spornosť ich vyjadrení, kedy bolo práve podstatné zistiť, ktorý z rodičov lepšie spĺňa predpoklady pre výchovu maloletej sťažovateľky 2. K tomuto záveru prispeli aj nové okolnosti – a to trestné oznámenie podané sťažovateľkou 1 na otca maloletej pre podozrenie zo spáchania zločinu sexuálneho zneužívania. Závažným by však bolo aj preukázanie opaku, t. j. že sťažovateľka 1 podala obvinenie účelovo, čo my mohlo naznačovať vážne psychologické problémy alebo manipulatívne správanie a vyvolať pochybnosti o jej kompetentnosti.

24. Ústavný súd poukazuje na to, že Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Piešťany už v prvotnej správe z 3. decembra 2020 odporúčal nariadenie znaleckého dokazovania v oblasti psychológie, resp. aj psychiatrie, aby znalec posúdil vhodnosť zverenia maloletej sťažovateľky do starostlivosti jedného z rodičov a úpravu styku s druhým rodičom, resp. zverenie maloletej do striedavej starostlivosti oboch rodičov. Kolízny opatrovník zopakoval svoje odporúčanie opätovne aj na pojednávaní, ktoré sa konalo 6. októbra 2021. Pribratie znalca navrhovala aj samotná sťažovateľka 1 už na prvom pojednávaní, ktoré sa konalo 5. mája 2021, a to na účely posúdenia stavu oboch rodičov aj maloletej. Poukazujúc na psychiatrickú diagnózu, tiež navrhla psychiatrické vyšetrenie [REDAKOVANÉ], v podaní z 20. októbra 2021 dokonca súdu predložila otázky pre súdneho znalca.

25. Súd napokon sám účastníkov konania vyzval na predloženie otázok súdному znalcovi (až výzvou z 1. marca 2023, pozn.), avšak napokon dokazovanie nevykonal – na pojednávaní konanom 18. októbra 2023 návrh na vykonanie dokazovania znaleckým dokazovaním znalcom z odboru psychológie a detskej psychológie a znalcom z odboru psychiatrie nepripustil a rozhodol, že tieto dôkazy sa nevykonajú.

26. Napokon odvolací súd vytkol okresnému súdu nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pokiaľ ide o rozsah vyživovacej povinnosti, a to vo vzťahu k pomerom otca a jeho možnostiam a schopnostiam dosahovať príjem. Podľa odvolacieho súdu je mesačný príjem 300 eur zrejme nezodpovedajúci potenciálu vysokoškolsky vzdelaného človeka s praxou.

27. Okresnému súdu (ktorý rozhodol vo veci prvýkrát 18. októbra 2023 – t. j. od 13. júla 2020 po 3,5 roku, avšak vrátane ročného prerušenia konania) nemožno vytknúť to, že by vo veci nekonal alebo že by nekonal plynule. Postup súdu však ústavný súd vníma ako neefektívny (akokoľvek komplikovaný môže byť s ohľadom na správanie účastníkov konania). Prvé pojednávanie sa uskutočnilo až takmer po roku od podania návrhu sťažovateľky 1, no potrebné je poukázať aj na to, že to bolo z dôvodov na strane oboch účastníkov konania, ktorí požiadali o odročenie. Aj v ďalšom priebehu boli pojednávania opakovane odročované, avšak súd žiadostiam vyhovel iba v závažných prípadoch a opakovane poukazoval na možnosť uloženia poriadkovej pokuty.

28. S ohľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosti sťažovateľiek v časti, v ktorej namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, vyhovel (bod 1 výroku tohto nálezu).

29. Pokiaľ ide o sťažovateľkami namietané porušenie označených hmotných práv (sťažovateľka 1 namieta porušenie základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4 a práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a maloletá sťažovateľka 2 navyše aj porušenie práva podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, pozn.), tieto nepochybne namietajú v súvislosti s nečinnosťou okresného súdu v napadnutom konaní. V okolnostiach danej veci ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade vplyv dĺžky napadnutého konania nedosahuje takú ústavne relevantnú intenzitu, ktorá by mala za následok zásah do samotnej podstaty označených hmotných práv sťažovateľiek, a tak umožnila ústavnému súdu prijať záver o ich porušení. V tejto časti preto ústavný súd dospel k záveru, že ústavnej sťažnosti sťažovateľiek v tejto časti nie je možné vyhovieť (bod 5 výroku tohto nálezu).

30. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľkám ústavný súd prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) konať v predmetnej veci bez zbytočných prietahov, pretože ku dňu prerokovania ústavnej sťažnosti nebolo napadnuté konanie právoplatne skončené (bod 2 výroku rozhodnutia).

IV.

Primerané finančné zadosťučinenie

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

32. Sťažovateľky v ústavnej sťažnosti žiadajú priznať primerané finančné zadosťučinenie každej po 5 000 eur a uvádzajú, že dôvodom žiadosti o priznanie primeraného zadosťučinenia je predovšetkým samotná dĺžka konania.

33. Ústavný súd pri určení sumy finančného zadosťučinenia vzal do úvahy celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania (cca 5 rokov), nesústreďený postup zo strany súdu, no na druhej strane aj okolnosti na strane sťažovateľky 1, ktoré k zdĺhavému konaniu nemalou časťou prispeli, pričom považoval za primerané priznanie finančného zadosťučinenia 500 eur pre sťažovateľku 1 a 1 500 eur pre maloletú sťažovateľku 2 (bod 3 výroku tohto nálezu), vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľiek nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu). V tomto zmysle je potrebné poukázať na to, že prioritou je v tomto konaní najlepší záujem dieťaťa, ktorému nemožno dať za ťarchu postup rodičov v súdnom konaní, z tohto dôvodu rozhodol ústavný súd vo vzťahu k maloletej sťažovateľke 2 tak, že jej priznal vyššie finančné zadosťučinenie.

V.
Trovy konania

34. Ústavný súd priznal sťažovateľkám (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 442 eur (výrok 4 tohto nálezu).

35. Pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľkám vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby realizované v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti) á 371 eur (§ 1 ods. 3 a § 11 ods. 3 vyhlášky). Takto určená suma sa uplatní za úkony v prospech zastúpených sťažovateľiek, pričom v prípade maloletej sťažovateľky 2 sa odmena kráti o 50 % podľa § 13 ods. 2 vyhlášky, t. j. na sumu 185,50 eur za jeden úkon právnej služby. Odmena za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2025 preto spolu s režijným paušálom (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje u sťažovateľky 771,68 eur (2 x 371 eur + 2 x 14,84 eur) a u maloletej sťažovateľky 400,68 eur (2 x 185,50 eur + 2 x 14,84 eur), t. j. spolu 1 172,36 eur. Keďže právny zástupca sťažovateľiek je platiteľom dane z pridanej hodnoty, uvedená suma bola zvýšená o 23 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky. Ústavný súd teda priznal sťažovateľkám náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 442 eur.

36. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľiek (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (bod 4 výroku tohto nálezu).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu